

X K 9561/2013

OKROŽNO SODIŠČE V KOPRU

6000 KOPER

obt. GORŠE BRANE

PRITOŽBA

zoper sklep senata Okrožnega sodišča v Kopru,
opr.št. X Ks 5961/2013, z dne 24.12.2013

na

Višje sodišče v Kopru
2x

Obtoženi Brane Gorše podajam pritožbo zoper sklep senata okrožnega sodišča v kopru, opr.št. X Ks 5961/2013, z dne 24.12.2013, s katerim je bil predlog za sprejem varščine in odpravo pripora zavrnjen, iz vseh pritožbenih razlogov.

Senat Okrožnega sodišča v Kopru (dalje senat) je predlog za sprejem varščine in odpravo pripora zavrnil ter navedel, da se v ničemer niso spremenile bistvene okoliščine, ki so obstojale ob odreditvi pripora.

Navaja, da naj bi bil še vedno podan utemeljen sum, da naj bi storil očitana kazniva dejanja kot izhaja iz obtožnice.

Navedena trditev je v nasprotju s podatki spisa, kot samo zakonsko ureditvijo posameznih pravnih vprašanj, katera kot podlago obtožnice navaja tožilstvo, dosedaj pa niso bila še nikoli predmet presoje.

Tako na podlagi zagovora obtoženega izhaja, da je očitek o storitvi kd poslovne goljufije v celoti v nasprotju z zakonsko ureditvijo, ki ureja vprašanje javnega dobra. Tako nobeno ravnanje tožilstva ali koga drugega ne bo moglo nadomestiti zakonske ureditve po kateri je bil Hidro Koper že na podlagi samega zakona lastnik nepremičnin v vl.št. 804 k.o. Bertoki; iz zagovora jasno izhaja, da niti lokalna skupnost, niti država nista mogla postati lastnika navedenih nepremičnin, ker manjkajo zakonske predpostavke, ki bi to omogočale ali državi (RS) ali občini (MO Koper). Tako na zemljiščih ne stoji noben objekt, ki je kot grajeno javno dobro opredeljen v čl. 2 Zakona o graditvi objektov (ZGO-1). Zemljišča se nahajajo znotraj zaprtega območja Luke Koper in tako niso prosto dostopna vsem v njihovi neomejeni rabi. In nenazadnje, ob uveljavitvi Zakona o lastninjenju nepremičnin v družbeni lastnini (ZLN DL) na spornih nepremičninah ni bila vknjižena pravica uporabe v korist ali države ali lokalne skupnosti.

Nasprotno, pravica uporabe je bila vknjižena v korist Hidra Koper, kar pa je tisti pogoj, ki ga določa čl. 213 ZGO-1 kot podlago za pridobitev lastninske pravice. Še več, Zakon o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji (ZPPSL) določa v čl. 103 in 104 pravne posledice stečaja in nastanek stečajne mase po samem zakonu. Torej, Hidro Koper je bil lastnik nepremičnin po sami zakonodaji in zato v okviru prodaje stečajnega dolžnika kot pravne osebe ni prišlo do prodaje kakega tujega premoženja.

Gre za pravno vprašanje, na katerega mora paziti sodišče tekom svojega odločanja. Gre za okoliščino, katero navaja tožilstvo v nasprotju z zakonodajo in zato navedeno kaznivo dejanje sploh ne more biti storjeno. Še več, v postopku se je pokazalo na odločbo MO Koper iz katere pa izhaja strojeno kaznivo dejanje in oškodovanje družbe Hidro Koper d.o.o., katere lastnik so RB nekretnine d.o.o.

Prav tako že iz same zakonske opredelitve po ZPPSL izhaja, da stečajni upravitelj ni uradna oseba; tožilstvo se pri tem očitku sklicuje na določilo čl. 12/2 ZPPSL, ki pa ureja vprašanje oblike sodnih odločb v stečaju. Navedeno izhaja že iz samega kazala k temu zakonu, saj naveden določba spada v splošne določbe. Isto izhaja tudi iz vsakega komentarja k temu zakonu, v postopku sem se skliceval na komentar avtorice zakona (Komentar ZPPSL, GV, Ljubljana 2000, str. 145). Tudi na to pravno kvalifikacijo je dolžno paziti d

Prav tako je tožilstvo v nasprotju z zakonodajo, ki ureja pravne posledice potrjene prisilne poravnave podalo očitek storitve kd pri prodaji terjatve do dolžnika Toncity. Tudi po tej zakonski ureditvi je jasno, da terjatev ni bila hipotekarno zavarovana, s tem pa odpadejo vsi podani očitki.

Na podlagi navedenega se pokaže, da je obseg kriminalne količine, na katero se sklicuje senat, neobstoječ in je posledica le trditev tožilstva, za katero pa nima opore v zakonodaji. S tem odpadejo očitki o storjenih dejanjih pod točko I in II posledično pa seveda tudi pod III.

S tem se pokaže, da so navedbe senata o obsegu kriminalne količine v nasprotju s samo zakonsko ureditvijo in zanjo ni podlage že v sami zakonodaji.

S tem pa so izkazane bistvene spremembe bistvenih okoliščin, predlog za pripor in njegova odreditev pa za odločitev, ki ni bila preverjena s strani veljavne zakonodaje, ki ureja posamezno področje, na katere se očitki nanašajo.

Tudi ponovitvena nevarnost tako ni podana, saj nekaj, kar po zakonu ni možno oz. je neobstoječe, ni možno ponoviti.

Ponovitvena nevarnost je lahko podana le tako, da obstoji dejanska, subjektivna nevarnost te ponovitve. Vsa dejanja, ki se očitajo kot stečajnemu upravitelju, ne morejo biti ponovljena, saj te funkcije ne morem več opravljati. Zato je tudi trditev o neki posebni vztrajnosti pri izvajanju dejanj, neutemeljena, ker dejanja pač enostavno niso mogla biti storjena, ker so očitki v nasprotju s pozitivno zakonodajo. Na tem mestu se ne bom preveč dotikal postopka v Ljubljani, saj obstoji odločba Vrhovnega sodišča RS, ki opredelitev kd po obtožnici v Ljubljani zanika. Zato ni šlo za nobeno izvrševanje kd v obdobju od 2004 do 2010.

Zato te okoliščine niso nespremenjene, ampak o njih dosedaj ni bilo še nič povedanega, saj so se moje ali ugovorne ali pritožbene navedbe enostavno ignorirale. Tako je tudi sedaj, ko se v celoti ignorirajo moje navedbe z dne 17.12.2013 in 19.12.2013. O teh navedbah senat ni rekel prav ničesar.

Tako priporni razlog ponovitvene nevarnosti sploh ne obstoji, ker nisem več stečajni upravitelj in ker očitanih dejanj glede na zakonsko ureditev v ZGO in ZPPSL sploh ni mogoče opredeliti kot kaka kazniva dejanja.

Seveda je bilo dosedanje odločanje izvedeno v smislu procesnih trditev, nikoli pa se ni vsebinsko presojalo, ali so podani očitki sploh pravnomaterialno možni.

Tudi okoliščine okoli begosumnosti niso bile nikoli podane, saj se je ta okoliščina izkazovala z neobstoječo hišo v Bujah, sklicevalo pa se je na obseg očitkov za dejanja, katera je v nasprotju z zakonsko ureditvijo (ZGO-1 in ZPPSL) videlo le tožilstvo. Torej gre za opiranje na dejstva, ki ne obstojijo. Sodišče dosedaj ni uspelo konkretno opredeliti premoženja v tujini in poslovne stike katere naj bi oblikoval; razdelitev stečajne mase namreč ne pomeni oblikovanja poslovnih stikov, ampak izvajanje sklepa stečajnega sodišča o razdelitvi stečajne mase. Kateri naj bi bili drugi poslovni stiki, ni bilo še nikoli opredeljeno.

Ravno v utrditev moje trditve, da ne bom pobegnil, je podan predlog za odpravo pripora s položitvijo varščine. V čem naj bi bila varščina morda prenizka, ni bila podana nobena trditev. Glede na dejstvo, da je pretežni del očitkov nemogoč, zaradi pravne ureditve, je zavračanje odprave pripora s položitvijo varščine neutemeljeno.

Ob dejstvu, da sem pravno izobražen, seveda ne obstoji nobena okoliščina, ki bi narekovala odločanje v postopku, ki bi pomenilo neenakost pred zakonom ali neenako varstvo pravic in kršitev domneve nedolžnosti, kar se počne v navedenem postopku. Ko se očita, da je storjeno kaznivo dejanje, pri čemer je očitok v direktnem nasprotju z zakonsko ureditvijo posameznega pravnega vprašanja, prihaja do kršitve z ustavo zajamčenih pravic enakega varstva pravic in enakosti pred zakonom. Kolikor se navaja postopek v Ljubljani, ki ni pravnomočno zaključen kot okoliščina, ki je podlaga za odločanje sodišča pa tudi kršitev domneve nedolžnosti. Če je v ZPPSL jasno opredeljeno, da stečajni upravitelj ni uradna oseba, pa se očita storitev kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja, se krši osnovna pravica pravnega varstva, saj je očitno, da se lahko kot kaznivo dejanje opredeli vsako ravnanje, ne glede na to, kako je pravni pojem opredeljen v zakonu.

Očitki tožilstva, ki so podani v nasprotju s pozitivno zakonodajo in sklicevanje na te umetno ustvarjene očitke kot podlago za vložitev obtožnice po eni strani, po drugi pa kot okoliščin za odreditev pripora, predstavlja opiranje na dejstva, ki ne obstojijo in izkrivljanje prava. Za tako ravnanje pa naj ne bi bilo prostora v sodnem postopku.

Tako se pokaže, da vse okoliščine, za katere senat trdi, da so ostale nespremenjene, niso nespremenjene, kolikor se jih preveri na podlagi veljavne zakonodaje. Tako preverjanje pa je sodišče dolžno storiti tudi v primeru, ko odloča o priporu in se ne more zgolj sklicevati na procesno vodenje postopka in sklicevanje na to, da je obtožnica pravnomočna. Da gre v konkretnem primeru za kršenje čl. 20 Ustave RS, ko se potrjuje pripor oz. zavrača ponujena varščina, pri čemer se v nasprotju z zakonskimi ureditvami potrjuje očitke tožilstva, za katere ni opore v zakonski ureditvi, ne more biti dvoma.

Tako je tudi nesporno, da je ponujena varščina v tem trenutku, ko je na podlagi zakonske ureditve več kot jasno, da so neutemeljeni vsi očitki obtožnice pod točko I, več kot zadostna, pri čemer senat ne uspe pojasniti, zakaj naj bi bila ta varščina nespremenjena. Ponujena varščina je tako večja, kot je bila, ko se je ponudila prvič in ko se še nihče ni nič vprašal glede vsebinske pravne utemeljenosti očitkov.

Iz obrazložitve izpodbijanega sklepa izhaja, da senat z ničemer ni odgovoril na navedbe obrambe v njenem predlogu, zaradi česar je odločitev senata neobrazložena, saj le ponavlja vse tisto, kar je bilo že predhodno zapisano in o čemer so se podale trditve obrambe dne 17.12.2013 in 19.12.2013.

Predlagam, da se pritožbi ugodi in predlog za sprejem varščine in odpravo pripora sprejme.

Koper, 26.12.2013

GORŠE BRANE

